

Χρίστια Α. Μίτλεττον

ΛΑ ΤΕΡΡΑ ΡΟΕΤΑ

(Ποιητική συλλογή 1994 - 2011)

Πάφος, 2011

Αυτοάμυνα

Με μια καρφίτσα
στον αστείο μου ποδόγυρο
και με τον μασκαρά υστερισμό μου
έτρεξα τόσο πολύ
σε τούτο τον τόπο,
ξοδεύοντας όλες τις αναπνοές μου,
που κατάντησα να κείμαι
εδωπέρα
κλάμα ανυπόφερτο,
ένρινο,
ηλεκτρικό.
Γί αυτό
κατάργησα την ποίηση.

Αναμέτρηση

Όλες οι παύσεις
κι οι αναστολές μου
ξαφνικά αποψιλώθηκαν,
πού' δα τη σήψη σου,
από μέσα,
να θριαμβεύει.
Γκρέμισέ με,
αν θες,
όσο θες.
Μα στο τέλος
σωστά μέτρησέ με.
Γιατί δεν μπορώ
να σ' αφήσω πίσω,
τόσο βαριά χαλασμένη.

Κυριακή πρωί

Ροβολούν εκείνα
τ' ανυπόφορα τα μυξοκλάματα,
οι ελεήτρες που χτυπιόντουσαν
ολημερίς μ' ορυμαγδούς,
έσπευσαν ήδη λυγερές
στους γάμους του Σαββάτου
(με κρίτρα π' εξοφλήθηκαν από νωρίς,
με συνοπτικές διαδικασίες).
Εδώ το κόκκινο επιδεινώνεται
εκρηξιγενές κενό,
πυροδοτώντας τη δράνα,
τ' αγκαθένια του μυαλού τοιχώματα,
με τον αργό τους τον λακωνισμό
της λογικής οι σφαίρες.
Τεφρή,
βαρύπνη,
ζαλισμένη λογική,
με έβαλε δα να σκιαμαχώ
του θανατά τις θεωρίες,
σάγμα δαρμένο να συλλογίζομαι
και να λυγίζομαι
γριά,
πρηνής
με τη ξένη την καμπούρα.

Auto de fe

Δεν θα στο ζητήσω,
θα μου το δώσεις.
Χωρίς τη λήδα των μεγάλων υποσχέσεων,
που σέρνουνε τενεκέδες τ' απωθημένα,
χωρίς το φλόγωμα των αυτοθαυμασμών,
που ζέχνει αδιάπλαστες αδυναμίες,
ακριβές,
σατιναρισμένες,
εντυπωσιακές.
(Και θα το πάρω,
χωρίς να καταλάβεις
ότι το έδωσες.)

Strigula

Συ επιλέγεις πάντοτε
με βασανιστική προσοχή
τις λέξεις σου,
τάγμα επίλεκτων,
με ειδικές αναλογίες,
έκταση,
ήχο,
εξευγενίζεις μυστικά
τις ακομψότερες,
με σπάνια χρώματα.

Τρελόγρια έμπνευση,
στρίγκλα διάθεση,
συ δεν φορτώθηκες ποτέ
τ' άρματα της μάχης,
διέτασες πάντα αφ' υψηλού
τα μηρμυγκάκια να πετάξουν,
τις πέτρες να λουλουδίσουν,
τον θάνατο ν' ασπρίσει.

Δεν θα σε ξαναποτίσω,
να θρέψω τις ρίζες σου,
σωρός εδώ τα ακατέργαστα
τα πονεμένα γεγονότα.

Burned-out

Η ανάγκη είναι δύστροπη,
κατηγορηματική,
αλητάκι,
ή την διαπιστώνεις
και της δίνεις σημασία
ή απλώνεται στο σώμα,
μολυσμένο πύο,
παχύρευστο,
απροσπέλαστο,
φράζει όλες τις εισόδους.
Ένα μυαλό καίγεται απομονωμένο,
η φλόγα μαύρη,
άκαπνη,
κούραση - εμπρηστής,
φιλοδοξία - στάχτη.
Μάλλον υπήρξα
υπερβολικά ευσυνείδητη.

Άτεχνο

Ήλιος απτόητος,
τηλαυγής,
φантаγμένος,
κομματιάζεται στις κρίθινες
άκρες των φρυδιών σου,
οι κρότοι τους,
σα να τακτοποιείται
κατ' εντολήν
το σύμπαν.
Ωχ...
Αυτή η σίγουρη
μυρωδιά ριγανόλαδο
στην κουζίνα
καθώς μετροφυλλώ
τις κυριακάτικες εφημερίδες.

Προαισθήματα

Μη μου μιλάς για προαισθήματα.
Το προαίσθημα υπάρχει μόνο για να μοιράζεται
η ένταση του συναισθήματος στο χρόνο,
κι έτσι μοιρασμένη,
προ-αίσθημα,
αίσθημα,
μετα-αίσθημα,
να εισπράττεται με χαμηλόπρονες δόσεις,
σε κλίμακα πορτοκαλί.

Προβέντζα

Η μέρα ξεκίνησε μ' αδεξιότητα.
Η γραμμή κόκκινη, ερεθισμένη.
Με κοίταξε κατάματα ένας γάτος.
Διπλώθηκα.
Έβαλα τα κλάματα.
Για μια στιγμή λυτρώθηκα.
Ο γάτος... με συμπονεί.
Ένας άνθρωπος,
άσχημος άνθρωπος,
με προσπέρασε σα να' μουν τρελή.
Ένωσα τον αέρα του να με συνεφέρνει.
Πέρασα από τις στενότερες χαραμάδες του νου,
φυτώντας τη σκόνη απ' το τετράγωνο,
αποφάσισε μάλλον ο χρόνος
ν' αρχίσει ν' ανασαίνει δι-εκδικητικά.

Επικαλύψεις

Οι λέξεις.
Υπάκουος στρατιώτης
που σφάζεται στο φως.
Ένας τοίχος αυτοσυγκράτησης,
φίλος κι εχθρός.
Το μόνο που μπορείς να δεις.
Μια μπροστά,
δέκα πίσω.
Το μέσα πρόσωπο ξεγυμνώνεται.
Ανεπιφύλακτα.
Επειδή είναι σκοτάδι.
Υποφέροντας.
Επειδή είναι σκοτάδι.
Περιμένοντας.
Επειδή είναι σκοτάδι.
Το μέσα πρόσωπο παραμορφώνεται,
καταπίνοντας
όλες τις χρήσεις του σκοταδιού.
Εντυπώσεις.
Το τέλος μιας επικοινωνιακής σφαγής.
Όπως απλωμένα βρακιά από μπουγάδα.
Πάνε, έρχονται,
κρεμασμένα στον ήλιο,
στη γραμμή που χτυπάει
ο πιο υγιής αέρας.
Στεγνώνουν όποτε θέλουν,
λερώνονται,
τάχα τυχαία.
Τα μαζεύει η νοικοκυρά
με το ίδιο μειδίαμα που βγάζει
κουλουράκια απ' τον φούρνο.

Ιούλιος μήνας θυμοστάσιο

Αλλόκοτος αέρας
σάλιαζε με πίκρα
στις βραδινές γαρδένιες.
Τίποτε όμως από τα τριγυρινά
αιχμηρά χάρδια του φεγγαριού
δεν ήταν τόσο ικανό να προμηνύσει.
Πως τρυφηλοί χεζάδες θα κουβάλαγαν,
το χάραμα,
τεμαχηδόν,
φασκιωμένα σε ξεβαμμένη σημαία,
τα ιδανικά σου.
Κι αν κατακύλησαν
απ' την οκνιά του τυφλοκομείου
τόσα τρυφερά
ερωτηματικά σε αποσύνθεση,
χτυπώντας,
με κάκοσμες αναπνοές,
την πολύχρωμη γιορτερή
κοιλιά του βούδα,
α, ξέρω ένα πανύψηλο κύμα υποκρισίας.
Μα ...
ήθελα να με κάψει
κι αυτός ο πυρετός,
να πω,
να παρασύρει,
την πιο εκτονωτική παλαβάδα μου,
να με πατήσει,
να με σιδερώσει
στα πιο τσαλακωμένα μου σημεία.
Όμως τώρα...
θέλω να μπω
στο πρώτο χειμαδιό
με τις παντόφλες σου.
Να κάτσω ταπεινά,
με την τόση μου κούραση,
στο σκονισμένο παρκέ,
να αρχίσω να ξηλώνω,
κλωστή-κλωστή,
το πανηγυρικό στέμμα του στόμφου,
και εισχωρώντας,
σιωπηρά,
στη βρεγμένη καρδιά του ξύλου,
ν' αρχίσω πια να σ' οσμίζομαι
από τις νοτισμένες ρίζες σου,
ομορφιά μου.

Sticky note

Επιστρέφουνε σκυφτά,
υποταγμένα,
με τα τερατόμορφα πια,
προσωπάκια τους,
πονώντας,
στις νάιλον θήκες τους,
κι αν έσωσαν
λίγη απ' τη λάμψη
των ματιών τους,
το πολύ-πολύ να ζήσουν
για μερικά χρόνια ακόμα,
ερμαφρόδιτα,
στιγματισμένα,
περιθωρικά.
Ήταν ακόμα τρυφερά
τα ποιηματάκια μας
για τόσο φως.

Εσωστρεφής αλητεία

Αυτό το στιχάκι είναι σκόπιμο
κι επιτήδειο.
Είναι προμελετημένα κατασκευασμένο
να ταΐσει λιγούρηδες ποιητέχνες.
Είναι με ακρίβεια ρυθμισμένο
να πέφτει στη λούμπα του πρόσκαιρου «α!».
Εγώ ξέρω ένα άλλο
ήρεμα αναρχικό
κι ευγενικά ατίθασο,
που τριγυρνάει αχτένιστο,
με τη μπόχα του τσιγάρου στα ρούχα,
κάθεται πάντα μόνο του
και περιεργάζεται αμίλητο
τους ήχους και τις εικόνες
κι όσο σιωπά τρέφεται
κι όσο τρέφεται ακονίζεται
κι όσο ακονίζεται ετοιμάζεται
να πεταχτεί απ' το σκοτάδι του
και να επιτεθεί
σε ανυποψίαστα κενά
στους ανθρώπους.

Ταχυστιχία

Μόλις σε εξέθεσα στο φως
μηδενίστηκαν οι μικρές μας αριθμητικές.
Κι έτσι ξεχειλωμένες ευθείες πια
όπως ξάπλωσαν στα πατώματα
ήτανε σαν ένα μάτσο
σκουριασμένα παλιοσίδερα.
Έπειτα, επειδή δεν άντεχα
την χειρουργική καθαριότητα
της συνείδησης μου
και το αργό κέντημα
στο βουνό με τις καταιγίδες,
επέλεξα την ολοκληρωτική
εξαφάνιση της μνήμης μου,
έριξα μια κλωτσιά στον χρόνο
και σε ισοπέδωσα.
Όμως εσύ
έστειλες τα τσιράκια
τα ερείπιά σου
να με πείσουν
ότι η σκουριά κάτω απ' τον ήλιο
λαμπυρίζει
και μας ομορφαίνει.
Με τούτη την πιθανότητα
της προικισμένης αγάπης
εγώ
ποτέ άλλοτε
τόσο επιρρεπής στις οπισθοδρομήσεις,
ποτέ άλλοτε
τόσο σιωπηλή στην καρτερικότητα.
Από πότε
δεν ξαναπήρα αέρα.

Μικροσκοπική μου ανόητη πρεσβυτέρα

Άραγε τώρα να μπορείς
να κοιτάξεις
με διαύγεια
κάτω
στο μεγάλο στρατόπεδο
των μικρών μας πόνων,
να γίνεις αυτό
που πάντα έψαχνα
στο πρόσωπό σου,
αλλά ποτέ
όσο θυμάμαι
δεν μ' άφησες να βρω,
σοφία,
σταθερότητα,
κίτρινα φώτα.
Να παύσεις πια να είσαι
αυτό το αντιφατικό βίωμα
που χρόνια τρυπάει
τα κέντρα της λογικής μου,
μιας μητέρας
με μωρουδιακές πάνες,
ενός πρωϊνού κλάματος
με γερασμένη χροιά,
μιας συλλαβής
χωρίς προοπτικές
να γίνει λέξη.
Άραγε τώρα να μπορείς
να παρακολουθείς
όλες αυτές τις σκέψεις,
να μπαινοβγαίνουν σχιζοφρενικά
στους δρόμους της πόλης,
μέσα σε χιλιάδες θορύβους
κι οσμές
και χρώματα
να γερνάνε.
Κι όταν δεν μπορούν
να μιλήσουν
και να κατανοηθούν
κι όταν δεν μπορούν
να ερωτευτούν
να σπάνε.
Τώρα
εκεί
στο ήσυχο
πουπουλένιο σύννεφο

που κάθεται
και γελάς
και που το γέλιο σου δεν είναι πια
εκείνο το ανθρώπινα τρομακτικό.
Καλό ταξίδι
μικροσκοπική μου
ανόητη πρεσβυτέρα.

Πράσινο

Όχι ότι δεν εξαντλήθηκαν τα μάτια μου
απ' την επανάληψη του μπλε,
όχι πως δε ξεράθηκε το δηλητήριο της αλμύρας του,
χρόνια να στριμώχνεται
στα ανήσυχα ρουθούνια μου.
Διαγώνιες δαγκωματιές
από κάτι φαγανά ποιητικά σκυλόψαρα
φάνηκαν τώρα και μου ξυρίζουν
(με δοτική ευγένεια)
όσα συναισθήματα προεξέχουν.
Η πίτα του μπλε, λένε, είναι μόνο μία,
οι εκατομμύρια συναισθηματίες παραταχθείτε
και αλληλοσπαραχθείτε
ποιος θα βουτήξει το κεφάλι πιο βαθιά στο μπλε
και ποιος θα πεθάνει γρηγορότερα
από την ασφυξία του μπλε
(του ιδανικού,
του ονειρικού,
του επιβαλλόμενου,
του ξένου
μπλε).
Βοήθεια!
Χρειάζομαι επείγοντως πράσινο.
Μπόλικο,
βαρύ,
φρέσκο,
πράσινο.
Να μου καρφώσει σφιχτά τα πέλματα
και τους αστραγάλους στη γη,
και τη ψυχή στο πάτωμα
που ξεφυσάει και σηκώνεται.

Η ανακυκλωμένη πάλη στο ψηλοτάβανο

Οι ευχές μου κυκλοφορούν αδέσποτες,
δίχως παραλήπτη,
και του μυαλού μου οι μικρές
άστοχες σφαίρες,
και της καρδιάς μου οι γιγάντιες
μωβ τελείες.
Σ' ένα τεταμένο πληθυντικό,
με το σεις και με το σας.
Ανασαίνω ετοιμόρροπη
μέσα στο βαρύτονο
κοσμικό σου χνούδι,
ισορροπώντας στα βήματα
τα ψηλοτάκουνα,
τ' ακροβατικά
Μ' όλα τα διαθέσιμα υποκατάστατα
της εξουσίας της ζάχαρης
(της μαύρης ζάχαρης),
και όλα τα φτηνά διαιτητικά
της υποτέλειας της φιλοδοξίας
(και των πιλοταρισμένων κι ελεγχόμενων εντυπώσεων).

Τα δεσμά

Ψέματα.
Έμαθα να λέω
χιλιάδες ψέματα.
Κι εσύ
έκανες ένα κύκλο
και με κοίταξες
από απέναντι
στο κέντρο της φθοράς μου.
Μπρί σεπτό,
κορυφωμένο
της αλήθειας.
Ήρθες και στάθηκες μπροστά μου
με μίαν άοσμη
κίτρινη ελευθερία,
με μίαν αμφισβητημένη
θηλυκότητα,
μεγαλωμένη
με σκυλοτροφές και μίση.
Μ' οργισμένη μυρωδιά
πικραμυγδάλων
και ξεροκέφαλο κόμπο
αδικαίωτου κόπου.
Όταν από τούτα
τα ξεκοιλιασμένα
της ιστορίας μας πηγάδια
έμειναν μόνο κάτι φόνισσες
κουκουλοφόρες αντιφάσεις.

Αξόδευτη

Ζηλεμένη μου γαλαδερφή
εσένα θα σου πω
πως μες της αγάπης μου
τον μεγάλο ξοδεμό
με πλήγωσαν άνθρωποι
με καρδιές εμπορεία.
Χαμόγελα κακοσυνάτα
μου επέβαλαν λυγμούς.
Με πόνεσαν σκέψεις
που κατάργησαν
του μυαλού μου τα ωραία
γαλάζια βύθια.
Ματιές και θωπίεις
που τις κελεύει η αστείρευτη
ελαφρότητα της ανάγκης
σπάθισαν τα πιο ακέραια μου
συναισθήματα.
Διαβατάρικη,
ημερινή μου ελπίδα,
κουρταλεί,
μανιωμένη μες του ιλίγγου
τις στραβές διαστάσεις,
λευκοφορώντας
μια της αρεσιιάς της ασφυξία,
η αγάπη μου αξόδευτη.

Απουσία

Να μου επιστρέψεις
τους πρώτους βρεφικούς μου ίσκιους
αχνά να κρατούν
των άγριων δειλινών τα γκέμια.
Έναν φόβο αποπνέει απόψε
ημισέληνη φωτονεφέλη,
στην καρδιά μου μια εύθραυστη
μυρωδιά αψέντι.
Έναν φόβο το νύχτωμα
σ' όλα μου τα κύτταρα
και θρασεύουν της λήθης μου
οι τρισεύγενοι κήποι,
σκορπίζονται οι ελπίδες μου
από τα δροσισμένα τους γιοφύλλια
στον αέρα
με μian αλαζονική λιγνάδα.
Ότι θα σε φορέσω απόψε
λευκή,
νυχτικά απουσία,
μέσα μου να συντελεστεί
κάποιου θανάτου το ειδύλλιο,
που' ναι σαν της πιο συνειδητής ζωής
το καθαγνισμένο χάδι,
απ' του κορμιού τη φθορά
αυθεντικότερος.

Για σένα

Αν είσαι κάτι περισσότερο
από μια στιγμούλα τέλους,
βρες την ευκαιρία
να μου δείξεις
ότι εμπνέεσαι με κάτι
τόσο αχρειαστά όμορφο,
όσο το στάγμα μιας λαμπάδας
κουρασμένης απ' το φως,
λυγισμένης
απ' την παράνοια των προσευχών.
Αν σε δω
σε τούτης της αλλόκοτης γης
τη ροδωνιά
θα γίνω υμνωδός
της ευωδιάς σου,
κι αν δεν μπορώ,
στιχηδόν,
να σου πω τον έρωτά μου,
όπως η καρδιά μου
του πόνου θα λησμονεί
το μαύρο,
θα δεις ν' ανοίγει
διάπλατες αγκαλιές
για σένα.

Καταλογοισμοί

Κι αν σκυθρωπάσανε
χλωμά λευκάνθεμα
και απ' τα στήθια μου μυζούν
αίμα καταπόρφυρο,
ελπιστικό,
από τα παιδικάτα μου,
αυτά που ξέρεις,
δεν έχω γεύσεις.
Είσαι κι εσύ
από κείνες τις αγάπες
τις ονειρογέννητες
που υποσχεθήκανε πολλά,
μα σωμό δεν είχανε κανένα,
τόσες φορές
που ξημέρωσε με θανάτου
πίκραμα.

Κι αν σκυθρωπάσανε
χλωμά λευκάνθεμα
τώρα της ψυχής μου συγκαλώ
τους ακριβοπληρωμένους τραγισμούς,
κι από τη λαμπεράδα της,
αυτή που ξέρεις,
πετάω σπίθες.
Είσαι κι εσύ
από κείνες τις αλήθειες
τις παραδομένες
που ξεψυχήσανε κρυφά,
που ήχο δεν εβγάλανε κανένα
τόσες φορές.

Σινιάλα μιας ψυχοπλάνας άνοιξης

Μουνταίνει κυματιστά ο ήλιος
πάνω στις νοτισμένες ρούγες,
λιτανεύοντας το ξίκικο σώμα του χειμώνα.
Κλεφτάτα ο αέρας ερωτεύεται,
θηλιάζοντας τα πρωϊνά σινιάλα
μιας ψυχοπλάνας άνοιξης.

Ζαλίζουνε αστραφτεροί ταφτάδες
πάνω στην ανθισμένη πίστα,
σύροντας το χορό μιας μεθυσμένης πατινάδας.
Μυρωδάτες οι ματιές ξεχύνονται
γλυκαίνοντας τα βραδινά σινιάλα
μιας ψυχοπλάνας άνοιξης

Tohu Bohu

Με βλέπεις λοιπόν.
Μέσα απ' τις γρίλιες μου,
τις λασπωμένες νεροφίδες
της ψυχής μου.
Εξάισιο πλάσμα
και σκουλήκι μουλωχτό.
Μου δίνεις πάτημα
για να στρεψοδικώ
με κρωγμούς ευστοχίας.
Να μένω άλουστη για μέρες,
να τρώω τηγανιτές πατάτες
με τσίλι.
Να γίνομαι τσίχλα
πάνω στη δερμάτινη καρέκλα
του γραφείου μου,
να προσπαθώ
του εαυτού μου
μιαν άξεστη
πομπώδη ιερεμιάδα.
Ένα κατεβατό διαπρύσιες
χολερές δευτεράντζες,
με βρισιές και διωκτικά
νερόβραστα λάχανα.
Με βλέπεις λοιπόν.
Διαζευγμένη απ' την κοινή γνώμη.
Που πάει να πει
ενήλικες ομφάλιους λώρους.

Μυστικές συστάσεις

Με τα πόδια γυμνά
ανάμεσα στα πρώτα μου
λαγοκοιμίσματα.
Μ' ένα κεφάλι ακούρευτο
έβγαλε γλώσσα μια φορά
η ψυχή
μ' αγκάθια ανεμπέδωτα
να λερώσει βαθιά
τα ριζικά μου.
Μ' αυτά είχαν χίλιους
αποθηκευμένους ήλιους
που επαπατάχθηκαν
κόκκινοι στρατοί λογικής
πάνω στη σαλεμένη
ασπρίλα των ματιών της,
καίγοντας με απέχθεια
ένα – ένα
τα όνειρά μου.
Αν με τα νύχια δεν εσκάλιζα
τις στάχτες τις παχιές
δεν θα ξεφύτρωνε
κείνο θυμάμαι το ωχρό
το κατσιασμένο χορταράκι.
Αν δεν το θήλαζα
σταλιά-σταλιά την πίστη μου
δεν θα' χα σήμερα
να σου συστήσω
τον καλό
τον τρίτο
πνεύμονά μου.

Μουτζούρα

Ράβω του χρόνου την κλωστή ξεφυσώντας,

Μάρτης,

Απρίλης,

Μάης.

Μια τεράστια μουτζούρα.

Ξεκαρδίζομαι.

Μ' άγχη ασουλούπωτα

συστέλλεται η μέρα

με τον πιο συνηθισμένο τρόπο.

Μασουλάω

την πρωινή ασπιρίνη

μουρμουρίζοντας

Μακριά.

Μαζί.

Μονήρης,

Μια τεράστια μουτζούρα.

Αναχαιτίζομαι.

Ένα τελευταίο τσιγάρο

και σηκώνομαι να φύγω

με τον πιο συνηθισμένο τρόπο.

Προσδιορισμοί

Είσαι ο έρωτας που δεν συστήθηκε ακόμα
ένας συνεσταλμένος ήχος μελώδικας τριγύρω
ένα τεράστιο θορυβώδες βλέμμα
στις μικρές εξόδους διαφυγής.

Είσαι το βήμα που δεν έγινε ακόμα
μια πολύχρωμη έκρηξη δυσφάνταστων εικόνων
στο πεισιθανάτιο ρίγος της καθημερινότητας
μια μακροσκελής απάντηση στο «τι νέα».

Μικρή μου αγάπη ξένη

Ποτέ δεν στάθηκες κοντά μου
μ' ένα φως οριστικό
κι εγώ ποτέ δεν σ' άφησα να γίνεις
ένα με τον αέρα μου.
Εξακολουθούμε να επιστρέφουμε
μουγκρίζοντας
σ' άλλους παραλλήλους
και ν' αποξεχνιόμαστε.
Μικρή μου αγάπη ξένη.
Ένας μόνιμα κατσούφης εαυτός
βγάζει ολονυχτία,
μαγειρεύοντας για πολλοστή φορά
τ' αυστηρά του λόγια.
Η σόμπα καίει βαριεστημένα
τις ταπετσαρίες
και μεσ' την έξαψη αναμασά
"Ελπίζω να μην έφερές μαζί σου κανέναν".
Μπορεί να πετάξει μια
αδιάφορου τόνου παρατήρηση
"άργησες πολύ",
αλλά τίποτε παραπάνω,
γέρνει κι αποκοιμιέται πια
τακτοποιημένος - αλοιφή-
στ' απέραντο μπαγκκράουντ
των τριών του μέτρων.
Αυτό το ατέλειωτο πήγαινε-έλα
είναι όμως που μας σώζει,
απ' της αγάπης μας τις ξενιτιές
στο τέρμα της ψυχής μας,
εκεί που τους καθρέφτες
πάντα μόνοι
πρέπει να κοιτούμε
γιατί σαν κάτι άλλο αν αγαπηθούμε
απλά θα νομίζουμε πως αγαπάμε.
Μικρή μου αγάπη ξένη.

Νυχτερινές αναδρομές

Σε θυμάμαι.
Όπως λασκάρει ένας διακόπτης
μαγκωμένος
από βαριά ακινησία
και χιλιάδες θολωμένα σκοτάδια,
πίσω απ' τη γυαλιστερή μύτη
της ατίθασης αστειότητας
και των επιθετικών χωρατών.
Τραμπαλίζονται με θόρυβο,
γλιστρούν απ' το στόμα
και πέφτουν κατακόρυφα
στο πάτωμα,
σωροί οι παλμοί
εκείνοι, οι παλιοί μου.
Απαγορευμένοι,
καταπιεσμένοι,
κλειδωμένοι
στο υπόγειο του νου
ταΐζονται μ' ενισχυμένους σκασμούς
και εκλεκτή φόλα.
Συντρίβονται,
ξεφορτώνοντας
τις πεταλουδίσιες εικόνες,
τα ψιθυριστά λόγια,
τα φρού-φρού κι αρώματά σου,
τα επτά διαφορετικά σου χαμόγελα
-ένα για την κάθε περίπτωση-
και τα νευρικά σου δάχτυλα.

Μιλώ σιγά

Μιλώ σιγά
στις ξέφωτες των ματιών σου κόρες
σαν ήλιος κοκετής μελίχρυσες
μες του δειλινού τον ευγενικό περίπατο.
Κι είναι η εύγλωπτη τούτη ησυχία
σαν του μυαλού τον τακτικό σπερνό,
μέσα σε πέτρινα στενά μ' ορθόστοιχους
ιδιότροπους ίσκιους καλλιτέχνες.

Σε δέχομαι

Σε δέχομαι γιατί
δεν μπορείς να βγεις
από μισάνοιχτα παράθυρα.
Κι αν έρθουνε κάποτε καιροί
να βγάλ' η θάλασσα αρώματα
κι η ψυχή αναθέματα,
σε δέχομαι γιατί
δεν μπορείς να βγεις
από μισάνοιχτα παράθυρα.

Διαδικασία 5 πράξεων

ΠΡΑΞΗ 1η

Είπα κι εγώ πως βρέθηκα
και δεν θα χαθώ,
μα σέρνομαι
από μια τύψη άφραστη,
με τη μνήμη καμένη,
αθέλητα,
στο ίδιο πάντα σημείο.
Συγγνώμη,
πόσοι την ακίδα στ' ακόνι έχουν βάλει
κι ακριμάτιστοι έμειναν;
Πάντα θα βρίσκω ένα «αλλά»,
για σένα,
για μένα.
Άστρωτα ανηφόρια δεν ανέβηκα ακόμα
όσα θα' πρεπε,
άσωτο πόνο δεν βρήκα ακόμα
όσο άφιλη να γένεις κι εσύ.
Συγγνώμη.

ΠΡΑΞΗ 2η

Άκρα σιωπή.
Τύλιξε τ' αλαγάριστα μου δάκρυα
σε περηφάνεια αθάρρευτη.
Ακροβολίζεται στη ψυχή μου.
Ακροβολίζεται στη ψυχή μου.
Άκρα σιωπή.

ΠΡΑΞΗ 3η

Χρυσίζει στην καρδιά μου
η αλισάχνη
όπως ασπίδα αυτόφωτη.
Τώρα άλυπη θα' πρεπε να' μαι.
Τώρα αλώβητη θα' πρεπε να' μαι.
Μην το συζητάς.
Κι αν δεν αντέχω πια τα λόγια;
Σκέψη αμέρωτη,
αγάπη άμεστη,
χάδι άμορφο,

ανάβλεμμα κενό.
Κι αν χρειάζομαι τώρα
κάποια περίμετρο να κινηθώ;
Μην το συζητάς.

ΠΡΑΞΗ 4η

Αθροίζω τις λέξεις
τις αζύγιστες.
Παίζω μια στάλα
ακαταστάλαχτη.
Όσα έλεγα
τα κράτησες τελικά.
Μα κοίτα που δεν ξέρω
πόσες μοίρες φτιάχνουνε
το γύρισμα της πλάτης,
κοίτα π' ακόμα προσθέτω,
νομίζοντας ότι χορεύεις.
Έριξα βόλια
ν' αρχίσεις και τα βήματα.
Γρήγορα!
Ο κύκλος δεν θα' ναι
πάντα ανοιχτός,
το φως στην έξοδο
δεν θα φέγγει για πάντα
αν αργήσεις, θ' αρχίσεις
να σκοντάφτεις στα δικά σου σκαλοπάτια.
Μετράω ανάστροφα τ' ανάστημά μου
και το βρίσκω ανέλπιστα μικρό,
άμποτε να μπορούσα
να τ' αποδεχτώ και να τ' αλλάξω,
μ' ανέπαφο πια,
μ' ανέστιο πια.
Γρήγορα!
Η ψυχή μου αρραγής,
αρνητής των πάντων,
η θέληση μου άπραγη.
Γρήγορα!

ΠΡΑΞΗ 5η

Χαμογέλα.
Στην αγάπη η χαρά
ακέραστη δεν μπορεί να' ναι,
από αλάργα τα μηνύματα
σε βρίσκουν,
άκρατα κι αγαλλιάζεις,
την απουσία

παίρνεις αγκαλιαστά
και σου αρκεί μόνον
ο αέρας π' ανασαίνεις.
Μην αδράχνεις τις λεπτομέρειες άλλο,
την σκέψη ακατάληκτη μην αφήνεις άλλο,
ακένωτη τη ψυχή σου θα βρεις στα μεγάλα,
αμετάλαβη θα την βρεις.

11/09/2001

Ότι αλλάζει δέρμα ο βράχος
και πλάθεται με την ηλιοβολή,
ώσπου να σμίξει ολότελα με κάποιο αστέρι
να κατανοώ,
σήμερα που το παρελθόν μας
δεν μπορώ να κουβαλώ
ζαλιά στην πλάτη μου.

Μεταξύ μας: Άθελα ο νους
πολλαπλασιάζει τα σημεία ταύτισης.
Επιπλέον τα μεγεθύνει.

(Θαρρώ πως δεν χωράνε πια στην ψυχή μου
κι από το κορμί μου ξεφεύγουν επιτακτικά)
Απώλεια: η μεγαλύτερη πηγή του κακού μου.
Τα σπλάχνα, αλήθεια, δεν ξεδιπλώνει η ανάγκη
όποτε του κορμιού το μέγιστο καταλαμβάνει ο πόνος.
Θέλω να σκαλίσω τα βάθρα μου,
να αιχμαλωτίσω τα ίχνη σου στη βάση μου.

Μ' ακόμα το ταξίδι
είναι μόνο ερεθισμός.

Γλυκοχάραμα!

Τυγχαίνει κάποτε να μπερδεύω
τ' αρώματα με τα χρώματα

– μεταξύ μας, ποτέ δεν ήμουν η δυνατή στο παιχνίδι της μνήμης- .

Εγκατα-λείπω

Με μια ριπή σαλεύει η πυγμή μου
πίκρα ριζιμιά να καταλήξει.
Ψυχή με πρόστυχα υλικά,
λεύκαζες πάνω στης αγάπης το μαράγκιασμα.
Πρόσεχα τα σημάδια σου
περικόπτοντας την πίστη μου.
Κανείς δεν τα είδε.
Κανείς δεν ήξερε.
Μα από μια δόση λιγοςύνης που γυρεύει
απ' το περίσσευμα του τέλους μου
να τρώει τις εσχατιές μου,
τίποτα.
Ένα φευγιό
κι όπως πληγιάζω μες στην καταχνιά σου
να εγκαταλείπω
την στιγμή που με τραβάς
απ' το θαλασσοφίλητο σεντόνι μου
τυραννικά στο κενό.

Ο ορισμός του έρωτα

Μην απαντάς.

Ξέρω πως είναι

να σε παίρνει ο ύπνος μ' αναμμένα φώτα.

Τα υπομνήματα καταπιέζουν

Ξάφνου
την άσπονδη πώς να εξυγιάνω
παρουσία σου,
έτσι
δίχως νύγματα,
στην κάλμα μέσα τη μεγάλη μου,
που στέρημα η υπομονή.
Κι εσύ μου έλεγες
υπομονή.
Τα υπομ-νήματα καταπιέζουν.
Τα υπομνήματα καταπιέζουν!
Δίχως ιταμότητα
έναν συνειρμό δυσπιστίας
συντηρώ,
ότι νηπενθή
όπως με βρίσκεις σήμερα
κι ευωδιαστή
θα ξεφορτώσεις ξανά σωρούς
τα λάθη μου,
τους νεκρούς μου.
Όχι, δεν θ' αφεθώ
σ' ένα τακτικά φορτωμένο υποσχολόγιο.
Ούτε θα περιμένω
τον νηφαλιότερο να μου πει
τι να πιστέψω.
Αχ και από παντού
να μου προτάσσονται αποφασισμένα
πνεύματα απολιθωμένα.
Πυξίδα έχω.
Έχω κλειδί.
Κι όταν γυρίσω
θα' ναι μ' έναν τόνο σκληρότητας
μετρημένο.

Ακίνητη

Πως γαργαλάει ο αφρός
το κύμα τ'ανοιχτό
να σαλέψει
μεγαλουργή η σκέψη,
(κι εσύ μιλάς)
χίλιοι περήφανοι πανσέδες
που γαμπρίζουνε
για τούτο τον μονάκριβο τον ήλιο,
(και δεν γελάς)
στα χώματα π' αξιωμένη εσύ πατείς
με τις αυγές ποζάτα ολόφρεσκα φτερά,
(ένα χέρι όλα να τα δρέψει)
και δροσισμένες ανάσες πουλιών
τριγύρω σου σπεύδουν
να σε φιλήσουν,
(να μείνεις ακίνητη).

Ανάβασις

Ήλιος ηγήτορας μου ρίχνει
και φεγγρίζω
κνίσα ανεβαίνω
στα βουνά
τα γόνατά Σου
ράθυμα πια
με της ζωής τη νηστικάδα
τρέχω νιαουρίζοντας
στ' άγια τα σάλαγά Σου.
Δυο κόμπτοι καταπιές
θέλω να Σου μιλήσω
με θρυλισμούς την όργητα
και πήδους να ξαδειάσω
ιχνεύοντας την ημεράδα Σου
Εσύ να απαντήσεις
για της καρδιάς μου
τ' ηχερά χτικιά
που με σκοτίζουν.

Δια-φυγής

Εγκατάσταση δια-φυγής
κι ένας ήλιος με παστέλ
πάνω απ' τα λησμονημένα
ξυραφίζει με τον θρυμματισμένο πυρήνα του
τα χέρια των νεκρών υποσχέσεων.
Επιβολή δια-φυγής
και συγκομιδή ονείρων
στο μεγάλο πατητήρι του χρόνου
απρόοπτα κουνάς τα κλειδιά
φέροντας γάζες και κομπόστα
να μπουμπουκιάσει ροδαλό
το σταματημένο σπόρι.
Έξοδος διαφυγής
με σιδερωμένα ταγιέρ
και πλανόδια φρενοκομεία
με τις παύλες που καταλαβαινόμαστε
με την σιωπή που κλαίμε
ένα κουταλάκι μαυροδάφνη
κάθε τόσο
για τις αμαρτίες.

Τι μου φυλάς

Τι μου φυλάς,
νήθοντας ετοιμόρροπες ματιές,
κλωθογυρίσματα η χρυσή ραφή της υπομονής μου,
απρόσμενα λαχανιασμένη
σφίγγει τον αναιδή λαιμό.

Ρυθμικά οι φτερνιές στο τραπέζι,
ο χορός στη ψυχή μεγαλύτερος,
ανατινάζει τα εύτακτα στιχάκια σου
και μες την λίμνη του μυαλού μου
στήνει σημαιούλα,
τώρα θα μιλήσω εγώ.

Τι μου φυλάς,
τριβολίζοντας σειρές τα τρύπια ιδανικά
δεν ρυάζεται πατερημιά η ελπίδα,
ελπίδα μου
τους ξέρακες των δρόμων σου να βρει
να πρασινίσει.

Ρυθμικά οι φτερνιές στο τραπέζι
ο χορός στη ψυχή μεγαλύτερος,
ανατινάζει τα εύτακτα στιχάκια σου
και μες την λίμνη του μυαλού μου στήνει
σημαιούλα,
τώρα θα ζήσω εγώ.

Στο παραγώνι

Θεριακωμένες οι φλόγες,
το κρασί λιγοστό,
το φληνάφημα στο παραγώνι ραμφίζει
τη σιωπή,
λάμπει η σκουριά
στις ιεραρχημένες πυράγρες,
τα χρυσαφιά σιρίτια λικνίζονται
νυσταγμένα απ' το ζεστοκόπημα,
κάτι σιγοραγίζει με θόρυβο
αχρησιμοποίητων λυγμών,
φρυάζοντας τον πυρετό
και τις κουτσορευμένες απολαύσεις,
γιατί είπε να γεννήσει μια φορά το άδικο
και μένει από πάντα
μια μεταλλική γεύση στο στόμα.

Αποσπάσματα ενός απόκρυφου μηνολογίου

Σεπτέμβρης

Έπειτα επίνευσε το μεγάλο ρίσκο:
Χόρτασε «τον άρτον» σου «τον επιούσιον»
κι αύριο εις επανάληψιν ευχήσου,
αφού πλέον για τίποτα δεν συνυπάρχεις με την βεβαιότητα.
Κατά λάθος.
Κατά λάθος σου μοιάζει
όλος ο κόσμος.

Νοέμβρης

Σαν θρυμματίσω τους αγκώνες μου
το επόμενο
ν' αρχίσω ν' αγγελοκρούομαι
για μιαν άλλη αγάπη.
Όμως θα ζω.
Όταν εσύ θα μιλάς
για το ταξίδι
που ματαίωσες την τελευταία στιγμή,
όταν εσύ δεν θα ξέρεις
πώς να θυμηθείς τα σημεία
π' άφηνες τις κουβέντες σου,
τόσες φορές
πριν τις αναπάντεχες διακοπές.
Ήταν απλό
να κατεβάσεις το ακουστικό,
ν' αφήσεις το κλειδί πίσω απ' την πόρτα.
Ήταν εύκολο
να φροντίσεις το μέγεθος
των στιγμών.

Δεκέμβρης

Να σε δράξω απ' τους ώμους μού' ρχεται,
να παραβιάσω τ' άψογο δώμα,
ώσπου η σπαταλημένη σου προσοχή
να συνεφέρει τη δύστηνη συνείδηση.
Ξύπνα!

Φλεβάρης

Κρυμμένα στις κλειδώσεις μου βύσματα,
ίσα ν' ανάβει ένα σπυρί αξιοπρέπειας.
Με το στανιό να πάψω να σε περιμένω,
με το στανιό η αύρα σου να αναδιπλωθεί,
να λιγοστέψει, να γίνει αόρατη.
Θαρρώ ο κύκλος συντελέστηκε επιμελώς.
Εν λευκώ σου λέω ότι θα ξαναγαπήσω.

Απρίλης

Αχ αγάπη μου γλυκιά,
τώρα θα κοιμηθώ με τις κακές σου σκέψεις,
θα ματώσω ένα-ένα όλα μου τα όνειρα
μα δεν θα βγάλω «κιχ».
Αχ αγάπη μου γλυκιά,
θα κυφορήσω σε μια νύχτα όλα τα πικρά λογάκια σου,
θα βγούνε την αυγή ροζ ανάπηρες πεταλουδίτσες
και δεν θα βγάλω «κιχ».
Αχ αγάπη μου γλυκιά,
τίποτα δεν καταλαβαίνεις.

Μάης

Κι αν γρηγορώ γί' αυτά που τη σειρά τους δεν μπορούν να πάρουν,
δείλαιοσ τρόπος θανάτωσης ο έρωτας.
Η δίνη μ' έδειρε στα γόνατα.
Κοντεύω να φιλήσω τις ρίζες σου
κι οι πόνοι, σαν που γεννοβολουσα έναν καιρό πέτρες.

Πώς δεν βαριέστησα αυτή τη ρίμα,
που καμιά αφορμή,
καμιά ουσία,
κανένα βάλσαμο...

Σκορπώ στην αίσθηση μιας εξουθενωμένης τρίλιας.
Τρωτή η ανάγκη στην ύστατη προσπάθεια
σ' εντυπωσιάζει- με χλευάζει.
Τα μάτια μου ανάποδα φορώ,
τα χείλη μου σταυρώνω,
να κρατήσω λίγο τη γεύση
στον ουρανίσκο.

Ιούνιος

Ακραίες σε μοιραίνουνε την ώρα τούτη καταστάσεις

και φόρα το εγώ σου δεν παίρνει.
Αλήθεια παρατηρώ τα στάδια της συντριβής σου
συντετριμμένη ήδη.

Ιούλιος

Μ' ένα πλέγμα βλεμμάτων
καρφώθηκαν στο φως
πάθη επιβλητικά μου.
Δε θέλω να θυμάμαι.
Κι αν μπερδεύτηκες στ' ανάλαφρα βλέφαρα
να μείνεις εκεί,
ώσπου ν' αρχίσω να μαζεύω ηλιαχτίδες
στην εύθραυστη διαφάνεια.
Ύστερα να κυλήσεις
να σβήσεις τον πόνο
στα άκρα.
Τώρα τρομάζει περισσότερο η σιωπή
μέσα στην ησυχία,
νωχελικές οι προεκτάσεις του νου.
Δεν θέλω να θυμάμαι.
Καθάρια η μήτρα πού' βγαλε
σειριά από ονειρέματα,
μα το επίλοιπο τους διάνεμα
γραφτός αφορισμός μου.
Τειχίζω την ψυχή μου αφαιρετικά,
αν ξέρεις...

Αφού κουράστηκα

Θ' αρχίσω να λέω αλήθειες
που ποζάρουν σαν τα ξερατά
στα παρακμιακά πεζοδρόμια,
όπου κι ένας βιολονίστας,
με χαρισματικό πηγούνι,
κρατάει πριόνι
κι οι μουσικές του
οικεία ξύλινες.
Με γαργαλά
σαν κουμπότρυπα στο στομάχι
η αηδία αυτή
με περονιάζει τριπλό
το υγρό αγκάθι των συγκρίσεων,
χθες ή αύριο ή σε χρόνο ανύποπτο
όλα καλύτερα.
Θ' αρχίσω να βλέπω ανθρώπους ν' ασχημαίνουνε
όταν γελάνε
θα θέλω να τους δω βυθισμένους
στις σκέψεις
ή τον πόνο
ή την οργή.
Θ' αρχίσω να στρογγυλεύω
τις λέξεις μου,
να τις στολίζω ρίγες
ή βούλες
λαχανί,
να στις σερβίρω στο στόμα
ευγενικά,
μήλα
και καραμέλες.
Θ' αρχίσω ν' ακούω πουδραρισμένους μονόλογους
ή να βουλώνω μ' ό,τι σκουπίδι βρω
τ' αφτιά.
Αφού...
κουράστηκα.

Να περιμένω

Ρίξε μια άδεια ταμπακέρα
στις πρωινές κυκλοθυμίες μου,
δυο στεγνωμένα βλέφαρα
στον τυφώνα της ησυχίας μου,
να στα γυρίσω πίσω μουλιασμένα
σε ξινό κρασί και λήθη.
Σπρώξε στα τύμπανα τα μπροστινά
μιαν άγνωστη ερωτική βιλανέλα,
να συγχρονίσει τους παλμούς μου
και μετά ας τους φτύσει,
ακούω να βήχουν τα χρυσά
μυγάκια του Αυγούστου.
Στήσε μου πρόχειρα μια κουνιστή
νάιλον πολυθρόνα,
με γεωμετρική ακρίβεια,
στη μέση ενός ξανθοπράσινου λειμώνα,
να περιμένω,
να περιμένω,
να περιμένω.

Το άγιο χέρι

Ένα χέρι αποφασιστικό
μου ψαχουλεύει τακτικά
την τέταρτη θερμοκρασία,
αλλάζει τα τετραγωνικά της καρδιάς μου
και φτιάχνει σπιτάκι για σκύλο,
ρίχνει τα τσόφλια εκατοντάδων
παρενθέσεων,
υποσχέσεων,
προσμονών,
στα σκαλιά
και σέρνει απ' το πατάρι
τις μισοφαγωμένες λινάτσες
με τις πιο παρεξηγημένες ζωγραφιές μου.
Ξεκρεμάει τις ξέφλουδες κούπες
και σκορπά επιδεικτικά τ' αλάτι στο τραπέζι,
ανοίγει,
σπάταλα να τρέχουν
κι οι βρύσες
κι οι ηλιαχτίδες
κι οι σφυγμοί,
στέκεται ομπρέλα
γύρω απ' τον στραβό αριστερό μαστό
κι όταν τα μάτια γίνονται
πρησμένες θάλασσες
με αναμμένα ηλιοβασιλέματα
σταυρώνει το στήθος μου,
ανεβοκατεβαίνοντας το χάδι αρμονικά,
με διπλοσκεπάζει με μια τρίχρωμη
πετσέτα στο χαλί
και με σιγοκοιμίζει,
χορεύοντας κύκνους
τα σκοτεινά του δάχτυλα
στον υποφωτισμένο τοίχο.

Σιωπή

Ένας λυγμός ήρθε και κάθισε οκλαδόν στον φάρυγγα
και φράζει - πνίγοντας - τον ήχο μου.

Ένας κόμπος σκαρφάλωσε κι αρκουδά στην καμπούρα μου
και ρεύεται - καταβροχθίζοντας- τους λόξυγκες μου.

(Μπερδεύω τα λόγια σου με τα ενοχλητικά λόγια κάποιου άλλου)

Κοιτώ ένα κύμα που κάνει κουνια-μπέλα και ζαλίζει ένα βράχο βρέφος.

Κοιτώ έναν ήλιο παχύ, κατακόκκινο, έτοιμο ν' αυτοκτονήσει στα απογευματινά νερά.

Κοιτώ ένα βαρκάκι που γοργοψαλιδίζει τη θάλασσα, να ράψει φορεσιά.

*(Κι εσύ τρομάζεις, μάτια μου, στα μάτια μου να βρίσκεις
μόνο απάθεια και σιωπή)*

Τιραμόλας

Όταν θα ψηλαφώ
άψαχτους ρυθμούς βλεμμάτων
και αναπνοών
κι όταν θ' ακροβατώ
στα ολογράμματα των άγουρων γέλιων του
θα πρέπει να σκεφτώ
αν θέλω να' μαι ένας άνθρωπος μισός
με διπλή ζωή
ή ένας άνθρωπος ακέραιος
με μισή ζωή.
Όταν με τα πέλματα
καρφωμένα στο παρκέ,
Τιραμόλας,
θα χορεύω μια χυτή εσάρπα,
τσαλαβουτώντας στα λιωμένα
κραγιόνια του έρωτα
κι όταν τα λέπια μου
θα μεταμορφώνονται
τελετουργικά
σε φτερά,
δεν θα με προσγειώνουν πια
ούτε τα κατάλευκα
τα ξέφτια του θανάτου.
Όταν θα πιάσω μια καρφίτσα
να τρυπήσω το γιγάντιο
μπαλόني του χρόνου
κι όταν θα βρέξει αυτό το σύννεφο
βατόμουρα και φράουλες και καρδιές
θα' χω να διαλέξω
αν θέλω να' μαι ένας άνθρωπος μισός
με διπλή ζωή
ή ένας άνθρωπος ακέραιος
με μισή ζωή.

Παιχνίδια με τη ζάχαρη

Παίζω τη ζάχαρη που κόλλησε
στον πάτο του φλυτζανιού.
Θέλω ν' ακουμπήσω στα γυάλινα τοιχώματα
την ψυχή μου,
να ενυδατωθεί,
να ιδρώσει,
ν' αργοκυλήσει
γλυκό ποτάμι.
Θέλω να τυφλώσω με δυο μπίλιες
το μυαλό μου,
ένα μισοκοιμισμένο πουλί
που κάθε τόσο ξεπετάγεται
και μασουλάει τα πρώτα σπόρια.
Οι φλέβες στον τρίτο κρόταφο
ακούρδιστες χορδές μαντολίνου,
μ' αδέξια γλιστρήματα
κοφτερά,
τρέχει στα μάγουλα αβίαστα
καν-ελλάδα.

Όλα αναλώσιμα

Κι ήρθε η ώρα που τεμάχισες το φως,
μικρά λαχανιασμένα κομματάκια,
π' αναβοσβήγουν
στο φρεσκοβαμμένο τοίχο.
Ήρθε η ώρα π' άφησες ορθάνοιχτους
όλους τους πόνους,
τις άκρες των ματιών μας μπερδεμένες
να σφίγγουν,
λιλιπούτιοι γιορτινοί φιόγκοι.
Κι ήρθε η ώρα που οι λόγοι σου
γαρνιτούρα σε τούρτα γενεθλίων,
παρέλαση χρωματιστών σκουπιδιών
με κομπασμό αισιοδοξίας.
Πνίγομαι.
Στους υδρατμούς του καφέ,
ψελλίζοντας
ή μέσα σ' ένα περιποιημένο μαρτίι,
ψέλνοντας.
Όλα αναλώσιμα!

Έγια μόλα

Οι σκέψεις μου αλυσίδες
αγκυροβολημένων πλοίων
κτυπάνε στον λαιμό
και μου κουρεύουν το νεογνό φτερό.
Οι σκέψεις μου μωρά
που πεινάνε και τσιρίζουν
σε κλειδωμένο αυτί,
ένας μεγάλος κόμπος ξύδι, οι σκέψεις μου
και λίτρα νερό, απ' τις καστανές θωριές.
Η ζωή είναι μικρή
για να χωράει παντού,
στα δευτερόλεπτα σιγής,
στις πεισματικές παύσεις
των κτύπων της καρδιάς,
σε κάθε υποχρεωμένο κτύπο
που μας μεγαλώνει
μ' αγγίσματα αθόρυβα,
σχεδόν εγκληματικά.
Η ζωή αγκυροβολημένο πλοίο
κι οι σκέψεις μου,
τα μικρά έγια μόλα μου.

Η πόλη τούτη

Μη μου φανείς ξανά,
κατοπινής άνοιξης κυοφορημένη μηνίσκε,
νεφεληγερήτη μπρος στα πρόπυλα του τελειωμού,
π' ανοίγεις τράφους
χάους συμβολικού,
τη χάψη μου.
Η πόλη τούτη νά' ναι τελικά η ψυχοσώστρα,
δίχως λουσέρνες,
αποσταμένους οiwνισμούς.
Η πόλη τούτη νά' ναι η ψυχοσώστρα.

Όμορφα

Όμορφα π' ακουμπά
και απλώνεται στη θάλασσα
ο ήλιος πυρωμένος.
Μ' ένα λεπτό,
ευαίσθητο σφύριγμα,
μεσ' το λεπτό της μεταμόρφωσης
κι αποκαλύπτεται.
Μεγάλη,
καινούργια πανσέληνος
π' ανέβη σκαλί-σκαλί τη νύχτα.
Ύστερα η θάλασσα ζεστή,
μυρωμένη
σαν σάρκα βρέφους.
Τι όμορφα...

Κάθε καινούργιο ξημέρωμα

Τα λόγια π' αυγαταίνουν τώρα ανεξέλεγκτα
να' ταν να φυτρώνανε μια μέρα σε κοιλάδα σιωπής
θα' μοιαζε να είναι της στιγμής ένα άγγιγμα φιλότιμο.
Μ' αβαρεσιά και κόπο της αγάπης το ψωμί
που εσύ το ρεύεσαι φτηνό, σχεδόν αβανταδόρικο
σαν η ζωή σου ζόρικο βαρεί σε ξένη πλάτη βουνό.
Να δεις τι αινιγματική συνήθεια κι αυτή
ένα φευγαλέο γέλιο που με μιας γίνεται βυθός,
να περνάς από δω μόνο κάθε καινούριο ξημέρωμα.

Να ζήσω

Οργίλη μνήμη
στοίχημα π' ανέλαβες,
για το ταμάχι σου
μ' αγάπη απωθημένη
να παιδεύομαι,
πάλι με δοκιμάζεις
και μπερδεύομαι,
κορμί μου είσαι
για του κορμιού στοιχειό.
Ένα πρωί στη νοτερή αυγή
στερνή ποριά,
πώς θα γυρίσει τάχα ο χρόνος
για να φέρει
στην τέμπερα να τρέξει
ποτάμι γαλάζο
η καρδιά
κι όπως μερεύεται ισχνό
του λάρου το τερέρισμα
να ζήσω τη ζωή μου
δίχως έρεισμα.

Fiord

Η νύχτα αυτή δαδιά γεμάτη
Θεέ μου
πυρπολεί απανωτούς
όλους τους θλιβερούς
ήχους της πασαβιόλας
αισθήματα με πλάτες που κυρταίνουνε
η μια πάνω στην άλλη
σαν φλύαρος πίνακας που σπάει
και πια
γαληνεμένο χρώμα.
Τώρα θα σου πω για τα παιχνίδια του φωτός
πέρα στα φιορδ
όταν ζαλίζουνε,
του φεγγαριού το ένα πόδι σαν θωρώ
βαθιά
μέσα στα μάτια του αγαπημένου.
Τώρα θα σου πω για τα τραγούδια που σφυρίζουνε
τα ρόδα και τα γιασεμιά
όταν ανθίζουνε.
Και να' μια,
συμμαζεύω τις νηφάλιες προσόψεις σου,
ζωή,
σε μήτρα στεγανό
λαθραία εκκόλαψη,
χαρά,
με λόγους κωφάλαλους
και σήματα ξαποληνημένα
σαν τρελά
μες της αγάπης τον δαιμονισμένο μύλο
χόρεψε, χόρεψε!

Το νήμα

Άκουσες κάποτε του μύθου την πλοκή
ένα αδιάφορα θλιμμένο ψέλλισμά σου
μ' είχε κυκλώσει ολόπλευρα
πολύβουο καρναβάλι.
Το μόνο που ήθελα να φύγω.
Να μου πετούσες λέει το νήμα να πιαστώ
ν' αρχίσω να μιλώ
για κείνα και για τ' άλλα
από τις κόγχες τους
τα μάτια μου να χύσω
ένα σωρό
μα τόση αγάπη να' ξερα
μπορεί μια σκάλα,
μια σκάλα ή ατέλειωτος γκρεμός
να γίνεται.
Μια λάμπα παραφίνη
μ' αντάγειες καρφιά
ένα ατίθασα θλιμμένο ψάξιμό σου
όταν ξέφλουδο βερνίκι
η ζωή μου σκορπίστηκε
σου χρόνου τ' αεικίνητο λίκνισμα.

Ποια ναν πιο μέρα μπορετά

Όλα για το ξεκίνημα
και μ' ένα φόβο λάκισα
και ζέχνει απ' το στόμα μου η ψυχή
ωσάν παλιό κουφάρι,
πλαταγίζω σαν μαστίγωμα
στου χρόνου ένα ζόρικο κουβάρι
να' φτανε μόνο τόσο που προσπάθησα.
Τ' Απρίλη το φεγγάρι το κυκλώνουν
πυρωμένα καντηλέρια
δεν χαζιρεύεται η αλήθεια
και μου πέφτουνε τα χέρια.
Εκείνο το φωτάκι
τάχα ν' ωχριά ακόμα
μες το θώρι σου
σαν κάψα ενοχλημένη να ρωτά
ποια ναν πιο πέρα μπορετά
Δεν ξέρω
της ζωής το άγγισμα μου φτάνει λειψερό
τα ίδια
και η καρδιά μαγκώνεται
όλο σε άγριους τόπους
ένα βαρκάκι που υψώνω ο άνθρωπος
με χίλιους κόπους
και ποιος είπε πως εδώ υπάρχει νερό.

Δεν ψηλώνω εγώ

Το σπίτι πάντα μακρινό
μα' ναι τριγύρω μου βουνό,
από παντού με σκιάζει.
Δρόμο καθρέφτη περπατώ
κι όπου βρεθώ
κι όπου πατώ
με τις σκιές να βρω μιαν άκρη
προσπαθώ.
Σου μοιάζω λένε οι γνωστοί,
οι φίλοι,
οι περαστικοί
μα στης ζωής τα μάκρη,
δεν βρίσκω άκρη.
Να με σήκωνε λέει και τώρα
η άγια φούστα σου
δυο πιέτες π' ανεμίζουνε
σαν τους χαρταετούς.
Μάνα,
μα σκαλώνουνε
σ' ένα ουρανό ψηλό
και δεν ψηλώνω εγώ
και δεν ψηλώνω εγώ.

Περιγραφή

Χαμηλωμένα δες τα καταράχια
κι ο ήλιος γύρω μας ξοδεύει
λάβρα απωθημένη, φονική.
Σκοτείνιασε κι όλοι οι φανοί της γης άσπρο πανί,
να πνίγει μια-μια τις αναπνοές μας.
Και να' ναι τόση ησυχία.
Κάποτε μοιάζει αυτός ο κόσμος
σαν την παιδική αλάνα
-Κυριακή, εκτός από μπάλα-
Χαμηλωμένα δες τα καταράχια
κι ο ήλιος πρωί-πρωί ξοδεύει
λάβρα απωθημένη, φονική.
Πιο κάτω οι αγραυλούντες δαιμονίζονται
τον δαίμονα της πείνας τους
μα είναι τόση ησυχία.

Αδικία

Σε σιάδι μακρύ
στήνουνε τα μνημούρια
κι από πάνω ξέστηθες
χτυπιούνται μάνες.
Ήταν παιδιά
κι αν αγάλλονταν με τα δεξίμια του διαβόλου
στραβωμένη η μοίρα.
Τώρα οιμώζουν τα κρυφά οι κέδροι
κι από το μάζεμα σίζω σαν γη
να καταπιώ αδικία.

Είναι της στιγμής

Είναι της στιγμής να θίγω το ρόδι
και να πικρίζω.
Όχι γιατί στέκεται διακλαδισμένη εμπρός μου,
καταφώτιστη να τη μαζέψω
μες στο λειψερό μου σώμα,
πάλλοντας τις ισορροπίες.
Στη ρέμβη μου
η απουσία,
ένας σωρός από χόβολη.
Θυμάμαι.
Υπέροχους κιθαρισμούς
μες στους νυμφώνες των γιασεμιών
μαζί ακούγαμε,
να ξεπηδάν από την παρθενιά σπασμωδικά
όπως τραγέλαφοι
και όπως σατανάδες,
παρακάμπτοντας όλα τα σημεία αναφοράς.
(να΄ βρισκες πάλι έναν αέρα να φοράς)
Είναι της στιγμής να θίγω το ρόδι
και να τρελαίνομαι.
Λεν σαν γεννά η φαντασία αβγαταίνουνε τα ψέματα,
σώμα αδιέξοδο δεν ξέρεις πού να σύρεις,
ν' αποτινάξεις από σιχασιά τα μοιασίδα του.

Της αγάπης

Μπολιασμένο και τούτο το τελευταίο μυαλό
απ' της αγάπης τα πρωτομλήματα,
τι να ελλοχεύει εντονότερο.
Θαμπίζει η μέρα λιασμένη, γαληνή,
οι ρώγες παραφουσκωμένες σκάζουνε διαδοχικά,
τριγυαλοκοπώντας στα βρώμικα τσιμέντα.
Αιμόφυρτα κάτω πάθη εξευγενισμένα
κολλημένα στις σόλες μου ταξιδεύω.

Κινδυνεύω

Το φέγγος που βίγλιζα κι ύστερα που νογούσα,
να σπαργά ταπεινά στην καρδούλα μου,
όπως μια καύτρα απειλημένη, έχασα, ξέχασα.
Κάποιος απ' το πουθενά φύτευε στον ουρανό κιμωλίες.
Τώρα αν αδραγμένη σπαρταράει η ψυχή μου, ρωτάς,
μέσα στου έρωτα το άδολο τέχνασμα
Ύφος αδήριτο θαρρώ το πιο αγαστό σου
και μέσα σ' όλη του την εσωστρέφεια το πιο αρεστό σου.
Κινδυνεύω!
Όπως τη ζέστα της ηλιοβολημένης φλούδας
στον παραμελημένο καρπό.

Ιχώρ

Κάποια παγίδα με θελγούσε να καμώνομαι
τάχα πως λάκτισα την ποθητή σου εικόνα.
Όλο μηδίζουν οι δικοί μας ευχέτες.
Με τρανές ωρυγές κι εγώ συγκλονίζομαι.
Διότι κατάντησα μια μήτρα με χιλιάδες βραχυκυκλώματα.
Ιχώρ, οι φλέβες κλειστές, στάσιμη η ηδονή,
να επαληθεύσω το στίγμα σου
στη δεξιά φτέρνα μου
(πάντα με προσήκουσα βάσανο,
μοιάζουμε στη σκέψη απεριόριστα).
Μα είμαι μια μήτρα με χιλιάδες βραχυκυκλώματα.

Εδέμ

Η άδηκτη σπώρα του κακού
σκότωσε το φίδι στην καινούρια Εδέμ,
λέγεται.
Αυτό που μ' ένα κουπί
έσχαζε ευθείες στο αίμα μου.
Θεέ μου,
πόσο γρήγορα κολυμπούσανε τότε τα ψάρια
ανάμεσα στις πρώτες μου δρασκελιές.
Έτσι κι εγώ έμαθα να τρέχω.
Και να γλιστρώ σαν σε παχιά παγοδρόμια.
Να πέφτω με τα μούτρα στα καρφιά,
να ουρλιάζω.
Τώρα θα ζήσω χρόνια πολλά.
Η άδηκτη σπώρα του κακού
σκότωσε το φίδι στην καινούρια Εδέμ,
λέγεται.

Αύριο η θάλασσα

Τι αντρανίζεις τούτη την τρελή τη θάλασσα.
Κι αν ανθρωπάζει σήμερα
τον ανωφέλετο τον πόνο σου
και τον απελπισμό σου να μιλήσει,
αύριο δεν θ' αποκραίνεται,
αύριο θ' αποκοιμιέται
στον αποθαμό σου.

Δυο μάτια

Βαρδάτε να περάσει το ποτάμι της λύπης,
αγνάντια απ' τα ψηλά βουνά
π' αγκαΐζουνε στα σύννεφα οι κορφές τους,
αχ, μες τις φυλακές τους,
θωρώ αγγελόμορφα μωρά.
Για εν' αβασίλευτο αστρί,
ω, βαλαντώνω,
αβρά, σαν απαγορευμένα,
σαν μυστικό να το κρατώ
πως αγαπώ,
δυο μάτια
δυο πελώριους αζουρίτες,
της θάλασσας βύθια ανήσυχα,
άπλα πελάγου π' ατενίζω,
δυο μάτια π' ανυπόσχετο αφήνουνε τον γυρισμό
κι άξαφνα οι μέρες ανυπόφερτες
κι αναπάντεχα οι σκέψεις ανωφέλευτες.

Ποιητής

Μόνο τ' ακαταίσχυντα τρέχουνε τολμήματα
στ' αφτιά των ανασκουμπωμένων
κι άπαυτα τα στόματα ανοιγοκλείνουν
όταν ανοίκεια έχουν να φτύσουν λόγια.
Μα εσύ είσαι η αβάσκαντη με τον απήγανο νιότη.
Μα εσύ είσαι ο ποιητής
π' όλο αντιμάχεται τον κόσμο τούτο
και περιμένει να σωπάσει
για να τον πούνε ποιητή.

Μαζί

Αριά και που δυο αράδες
κι όλο κακά ανεμίζεις στα μισόλογά σου.
Δεν κουμαντάρουμε βαθέματα του λόγου τέτοια μαζί.
Λύσεις απρολόγητες,
λέξεις κοφτές μίλα αν θες,
γι' αντίμετρο του πόνου χάδι.
Όπως αφρόντιστη ζωγραφική μωρού,
αφελώς,
αφύπνισέ με,
πιάσε με ν' απιστώ,
απέλπιδες κινήσεις να διακρίνεις.
Κοίτα που όλο ανηφοριά τραβώ
κι ανεβασιά δεν βρίσκω.
Γέλα που μπερδεύομαι με τ' αυτονόητα.

Σ' αγαπώ

Νύχτ' αγρυπνούν τα μάτια σου
σαν αγιοκέρια εκκλησιάς
κι αγγίζω τ' αγιασμένα σου
με τον ιδρώτα τον αγίνωτο.
Αργά μ' αγρεύει
βλέμμα πειστωμένο.
Σ' αγαπώ,
γιατί ζω αδαώς,
γιατί ανασαίνω αδιάλειπτα.
Σ' αγαπώ
και με τον εαυτό μου βρίσκω αγαπημό.
Ας ανοηταίνουμε τώρα
στις μικρές μας καταστάσεις,
αφού σαν ωριμάσει ο πόνος
χρειάζεται τύπους.

Το έτος το ανάβροχο

Αβόλευτα μου' ρθε το έτος το ανάβροχο
με τις ανάβρες σου φαρμακωμένες,
που την υπέροχη στην αμασχάλη αμαριλλίδα έπνιξα
και στ' άχαρα του χορού μου λικνίσματα πάτησα.
Τα βέλη μου!
Και ένας ουρανός αυλακισμένος
να στάζει αψάδα άγουρου μήλου
στην άψη μου την ακατέβατη,
στις ορμές μου.
Αναπλήρωμα η ζωή μου δεν βρίσκει,
αντισήκωμα η ψυχή μου δεν βρίσκει,
όλα αντίρροπα το έτος το ανάβροχο.

Η βάβω

Η βάβω φύλαγε τ' αποδιαλέγια μας τ' αποδοκιμασμένα
για έναν καιρό π' ανημπόριες θα' ρχονταν.
Χρόνια άρθρωνε το ίδιο δίστιχο (με στόμφο),
τώρα λόγια ασυνάρτητα,
κινήσεις άνευρες,
σχεδόν ασύνδετες.
Σκύβω κι εγώ και μυρίζω μ' αφοβιά
της πέτρας τ' ασφοδέλια,
και σ' τούτο τ' αχολί του αφρού απλώνομαι.
Αρμάθα στο λαιμό κοχύλια φόρεσα
και περιμένω.
Να τελειώσει η παρέλαση των αγαπημένων μου.
Απροσδιόριστης τύχης τελευταία,
απαυδώ απεραντολογώντας στο χαρτί
τις απουσίες τους.

Τα πουλιά

Τα πουλιά, ξέρεις,
δεν έχουν μνήμη.
Μονάχα αυτή η μεθυσμένη διάθεση τα φέρνει κοντά σου,
ενώ εσύ πάντα (θα) κρατάς τους άσπρους κορμούς,
τα δοκάρια
και τους τοίχους αντιστήριξης.
Κι εγώ τι να ενθουσιώ επίκληρος της γης σου
κι αυτοί τι να ευδαιμονίζουν, ζάβαλε.
Εδώ το χρόνο μια ευδιάζει με το ζόρι
και κλίμα ευωδερό μόνο στ' αλαφροΐσκιωτου.
Θα φύγω, ξέρεις,
γιατί μ' είπανε αδερφοδιώκτη,
για με φορτώσαν αβανιές
κι η θέληση μου αγαθεύει.
Την άβυσσο ν' ανασκαλέψω αδύνατον
όπως διαδίδεται
στην αγανή την πλέξη των κυττάρων μου
με βδέλλες,
δηλητήρια.

Για ψέμα

Για ψέμα άηθες αιτιάζομαι πάλι.
Αμνήμων πια στον αναμηρυκασμό,
ν' αντέξω άλλη μια την ακατανοησία,
μην μ' αγριέψουν ακοές επιλεκτικές,
μήτ' αλυχτίσματα αδικαιολόγητα οργισμένων.
Μ' ακροστιχίδες κάποτε μιλώ,
μ' αλληγορίες,
μα σύ δεν ξεχωρίζεις ανανάδες από μιγδαλόψυχες,
πώς νομίζεις ότι θα εξηγήσεις
μια ψυχή μες την ακαταστασία.

Τι ανομολόγητο

Τι ανομολόγητο κι αναπάντητο αναλογίζεσαι.
Σε νεύματα αλυσωτά σου τα 'δωσα όλα.
Συναρμολόγησέ με!
Μην σε μπερδεύει ακόμα η αλφαβήτα.
Κι αν δεν μπορείς,
το ελάχιστον μην αλαζονεύεσαι.
Έλαχε ν' αδερφωθούμε
κι έτσι πώς να δοκιμαστούμε
ποιος θα αντέξει την πιο μεγάλη υπερβολή.
Κάλλιο να μείνουμε ακινητοποιημένοι
σε μιαν αγάπη που αναδεύεται με τονωτικά.

Της ανατροπής

Πεινασμένη βόσκει σπίθα
όλο το βαμβάκι που κόλλησε στην υγρασία,
στα λέπια μου.
Ελευθερώνομαι και κροταλίζω τους κεραυνούς,
να πετάξουν ένα κομμάτι φως στην καρέκλα σου.
Φλέγονται τ' ακροκέραμα.
Γυρίζουν τ' άνδηρα.
Αντράλα εκπέμπει σε στην κάμαρη.
Καλώς σε
και στάσου να σε μυριστώ.
Μα σύ δεν είσαι ένας άσμος κήπος
με σαύρες κι έντομα γυαλιστερά
να γλύφουνε τα δηλητήρια σου.
Καλώς σε και περίμενε να σε αγγίξω.
Μα σύ δεν είσαι ένα χάδι εύκαμπτο, υποτασικό.
Ξάφνου ξεπετάγεσαι
πράσινος του παραμυθιού μου δράκος
και ξερνάς αλλεπάλληλα τα καλοκαίρια.
Πασχίζω να ξαναμαζέψω τα αντιλαμπίσματα.
Με ανατρέπεις.
Ανατρέπεις με!
Ησυχία!
Στο τραπέζι μένει ακόμα σπασμένη η αλατιέρα σου.
Ο αέρας που δάγκωνε την κουρτίνα την έσχισε.
Η φόδρα στην ντουλάπα -ναφθαλίνη
κι ένα ημερολόγιο έτος μηδέν.

Τάστα

Τάχα να συμφιλιώναμε την ετερογένεια των παθών,
πειράζοντας του χρόνου τη μικρή ρωγμή.
Θα κατεδαφιστώ,
σου λέω,
με τούτη την ολισθηρή ερμηνεία των ματιών σου.
Και μου' χεις μπήξει το μαχαίρι στο κόκαλο
Και μου' χεις αποκλείσει μια τέλεια ισορροπία.
Σκύβω στην όρχηση να μαζέψω τους σφυγμούς μου
όπως εκτρώματα της λύσσας μου επαίσχυντα.
Πατάς το κουμπί,
με γλιτώνεις απ' την έκρηξη.
Μα κυβισμός μεγάλος θερίζει το στήθος μου,
γύρω αιμομικτικά παρατάσσονται μέλη μου.
Τα τάστα,
σου λέω,
σταμάτησαν να φωσφορίζουν.

Έστω έναν ανεπιφύλακτο λόγο

Ζεσταίνω τον οινό στο μαύρο κουτί μου,
κουφαίνει η ελπίδα,
το αίμα της στο τελευταίο κύτταρο
σάπιο λεμόνι.
Το φεγγάρι αφυδατώθηκε στην κολυμβήθρα μου,
όπως το φως του καταχράστηκα.
Θυμάμαι είχα αναβάλει το ξημέρωμα,
γιατί μου χρωστούσες ένα ξέσπασμα
ή έστω έναν ανεπιφύλακτο λόγο.
Στον ίδιο πυρετό νεροδιψούμε
κι όμοια δεν αντέχουμε καμιά εφαρμογή,
χρήση καμία.
Κι ο πόρος που μένει ακόμα ανοιχτός
ίσα για την παρατεταμένη μας σύγχυση.

Συχνότητες

Εισχώρησε με βία
και στάθηκε ακίνητη
η αμφιβολία.
Όταν προσπάθησα να περάσω από πάνω της
(προσπερνώντας την ή πατώντας την)
μ' έριξε.
Χτύπησα στον εγωισμό.
Μολύνθηκα στην αγάπη.
Πέθανα το πρωί,
περιμένοντας να με φωνάξεις
με το χαϊδευτικό μου.
Εσύ τελικά δεν είχες φύγει,
μα σίγουρα άλλαξες συχνότητα.

Κι εσύ

Η λογική μου γράμμα κενό
κι ούτε ένας αυτόματος συνειρμός δεν μπορεί να με σηκώσει.
Κόλλησα.

Σε μυρωδιά φρέσκου κυπαρισσιού.
Κι εσύ...

Τυλίχτηκες τον αιθέριο χιτώνα της Άνοιξης
και μου' κλεψες την όραση
και μ' άδραξες το μυαλό.
Ρουφώ ανάσκελη τις πρωινές σου αναλαμπές
κι ανάσαση δεν θέλω να πάρω.

Κι εσύ...
Είσαι ο αέρας που σείει τα φύλλα της αλόης
Είσαι η αμίαντη της αυγής ανάσα στο κρεβάτι μου.
Σ' ανασταίνω.
Σ' αναπολώ.
Σ' απαιτώ.

Τον Απρίλη μας

Στάξε μου σεληνόφωτο στο πρόστεγο να φέξει
και τούτα τα ουρανοθέμελα απ' τα υδρόγεια πεδία μου
να γίνουν παρανάλωμα.
Γιατί οι ρυθμοί που χόρεψαν στα κάρυνα ταμπούρλα μου
φτερά δεν μου' βαλαν ωσάν του παγωνιού να ιριδίζω.
Γιατί δεν μεσοκαίριασα κι εγώ σαν άτεχνη γητειά,
στα γόνατα, με τον εσμό των αυλοκολάκων.
Κείνα τα μαζέματα του γέλωτα τ' χα κρατήσει χωριστά,
κείνα τα φώτα τα τρεμομανιασμένα
και τις ζεστές φιγούρες στο υπόγειο,
που φόρεσαν κατάσαρκα τον Απρίλη μας.
Σιμά τα σαρίδια π' άφησαν οι σαρκοφάγοι,
σιμά μια σκοτεινάγρα, μια κλεισούρα, μια ψευτιά.
Έστερξα και την αίρεση και τον πειρασμό και την αμαρτία,
για να τολμήσω να κυλήσω
σαν διάπυρο ποτάμι
στην ανάσα σου.

Αγάπη απότομα παρένθετη

Βυθώ στον εαυτό μου.
Πιο βασταγερή ν' αντιληφθώ τη διαδικασία,
πιο βαρύτιμη.
Μα η μνήμη,
αν είδες,
«φωτίζει μόνον όταν καίγεται»
κι όπως τελειώνει το γεύμα
εσύ γεράζεις αναδρομικά.
Γεράζεις – γιαίνω.
Τα μήκη μας
αντιστρόφως ανάλογα,
αντιστρόφως γέμελα,
αντιστρόφως γνώριμα.
(αγάπη)

Μέχρι τη χαραυγή

Μ' ανάσες μακρόσυρτες να σπρώξω τον αιώνα.
Με μια πρόποση,
μ' ένα λόγο μελιστάλαχτο,
να μηδενιστεί
κι αν δεν τον αγαπήσω ν' αρχίσω
να φυτοζωώ στις αποδράσεις μου.
Στο ψυχομέτρι με τ' αψεγάδιαστο κέλυφος,
π' άρχισε να φυραίνει η μοναξιά μου,
με χνώτα αλλόκοτα και να χειροκροτεί
τα φόβητρα μου τα φωτογενή,
ήρθε το ψυχοβόρο ψεύτισμα να με δικάσει.
Τη χάση στάθηκα στον κάβο και με βάφτισαν
κύματα πρωτοτάξιδα,
μου' δωσαν θράσεμα ψυχή να λησμονώ
της μοίρας μου τα περιπαίγματα
και κοίτα πως λαγιάσανε τα όνειρα σωρός,
έρμα πως θα' φτανα μέχρι τη χαραυγή.
Μ' αν οι ψιχάλες έγιναν φύτρα Θεϊκή,
δεν χρήζω το χατίρι τούτο.
Να κοιμηθώ στο φτώχεμα
και «να με καθαιρέσουνε διπλά οι χαρμονές»
και με το άδειασμα μου να καταλαγιάσουνε κι αυτοί
οι ψίθυροι των ηφαιστείων.

Υπάρχει ένα δάκρυ

Υπάρχει ένα δάκρυ π' αμνηστεύει την αγάπη
όταν ριζώνει σε θάλπος απαγορευμένο.
Υπάρχει ένα δάκρυ στην παλάμη σου,
σαν στάλα σε ραγισμένο φωταγωγό.
Γέμισαν θαλασσόφυτα οι γωνιές
για να κρατάμε κι άλλοτε τη λεπτομέρεια
της ψυχής μας στο βλέμμα μας.
Τα κίνητρα αδιάφορα.

Φόβοι αφύλαχτοι

Αγάλια όπωςμίλαγες γι' αγάπη έψαχνες πληγές αβυσσαλέες.
Οι απροσμέτρητες ανταπαντήσεις στ' άξένα μάτια σου ακόμα μ' απελπίζουν.
Πώς μια ψυχή μπορεί να ασκητέψει σε τέτοια αμετροέπεια
κι ο δρόμος που τον πέρασα τόσες φορές να γίνει έξοχα διαφορετικός για σένα.
Οι φόβοι μου θα μείνουν αφύλαχτοι κι η υπομονή μου θ' αφλογιστεί,
ώσπου οι αισθήσεις σου ν' απλουστεύσουν τις σκέψεις σου,
ώσπου οι αισθήσεις μου ν' απλουστεύσουν τις σκέψεις σου,
ίσως και να πιστεύεις ακόμα πως η αγάπη είναι απλά μαθηματικά.
Αχάραγα κι αν το χώμα έχει αποπιεί την τελευταία του νερού ρανίδα
σαν η ψυχή μου τ' άχραντα τα μυστικά πριν την τηράξεις,
πριν δραπετεύσεις ν' αγαπήσεις τον εαυτό σου.
Φοβάμαι πως τίποτα δεν θα' χεις να κουβαλήσεις πιο ασήκωτο.

Άγναντο φως

Λόγια αβίαστα
αν μπορούσα να στείλω άμεσα στ' άγναντο φως.
Ξέρω πως τελικά είσαι κάπου εκεί.
Άγνωρη η ανάγκη μου
μα ακατασίγαστη.
Δυο κρίνοι ακόμα αλεύκαντοι
δυο άδεια πουκάμισα,
δυο βήματα π' ακροπατήσανε
στην αλαφράδα του ορίζοντα,
νομίζοντας
πως η τροχιά του κόσμου είναι όση
αυτοί οι σβώλοι πίκρας
που κατακάθονται στην ψυχή μου.
Κάποτε δεν σε πρόφταινα,
με κούραζαν οι αποστάσεις
κι οι αλλαξοκαιριές
κι οι υποσχέσεις.
Την στάση σου άμεμπτη,
δίχως αναπαλμούς και ξεσπάσματα
ήθελα να βρω αυτή την φορά,
κάτι άμοιαστο να μου καταφανεί.
Κι έφερρες τ' άνθια που μ' αρέσουν.
Κι άφησες να περάσει απ' τον καθρέφτη
μια ζωηρή ανταύγεια στο λαιμό μου.
Και πρόσεξες πως ένα δάκρυ έφυγε ανερμάτιστο
και δεν ρώτησες γιατί.
Και δυο σταγόνες νερό από την απαλάμη σου
ένιωσα ν' απαλαίνουν τα χείλη μου.
Και στις ματιάς σου τ' ανάλαφρο απαύγασμα
κρατερή η αγάπη
γλίστρησε στην καρδιά μου αργά.
Κι απευχήθηκες τον πόνο μου.
Κι έψαξες παντού για τις αποθυμιές μου.
Και τ' απονύχτερο σου χάδι
είχε αποξεχαστεί στα μάτια μου.

Βίος άβιος

Ένα κόκκινο ηλιοβασίλεμα σαν αίμα από σπασμένο ανθύλλι.
Δεν χρειάζεται να με κάψεις, αρκεί να μην μ' αγαπάς.
Κάποτε τις πόρτες μας κλείνουν ηλιόλουστες περιπλοκάδες
κι είναι ευκολότερο ν' ατενίζεις παρά ν' αγγίζεις.
Άλλωστε ξέρεις πως εμείς θα συναπαντηθούμε
μόνον όταν δεν θα μπορούμε να φορτίζουμε τις λέξεις,
μόνον όταν θα μπορούμε να χαλαρώνουμε τη γροθιά.
Κάποτε στ' αφτιά μας θα φτάνει της άσπρης θάλασσας ο αχός,
θα κρένει γλυκά την σκέψη μας η ομορφιά
και τίποτα περισσότερο δεν θ' ορεγόμαστε
και τίποτα περισσότερο δεν θα λαγαρίζει ο νους.

Όταν κλείνω τα μάτα

Την απαντοχή την έχουν σχηματίσει οι αραθυμιές σου με δάκρυα
προτού το λόγο για τα θέσφατα αποτελειώσω,
προτού σου πω πως ο πόνος ποτέ δεν ήτανε αδιαίρετος,
Αστράπομορφη ίριδα, τ' αρίφνητα κρυφά σου λόγια
αναβοσβήνουν πάλι μέσα στους παλμούς μου.
Ξέρεις πως αν μπορούσανε θα σκάβαν το κορμί μου
μόνο για να σβήσουνε τα φώτα,
μόνο για να σταυρώσουν τους φόβους σου στο σκοτάδι
- Μόνο για να σταυρώσουν τους φόβους μας στο σκοτάδι -
Δεν σού' χω πει ποτέ πως όταν κλείνω τα μάτια γίνομαι θάλασσα...
Όταν κλείνω τα μάτια γίνομαι θάλασσα...

Ίχνη ουδέτερα

Η γεύση στο λεπίδι απροσδιόριστη όπως πάντα,
χαϊδεύει δυνατά τις γλώσσες της αγάπης.
Στην φορά της σκέψης σου αφήνω
ίχνη ουδέτερα.
Μα ψηλαφίζω το θάμπος σου,
αφουγκράζομαι την ησυχία σου,
πονάς περισσότερο με το μυαλό.
Λόγια σαν στάχια δίκωπα,
νημάτια ακονισμένα,
εκεί που βρίθουν τραύματα οι απόκρυφες πλευρές μου.
Στην φορά της σκέψης σου θα αφήνω
ίχνη ουδέτερα.

Όσο μπορώ να ξεχνώ

Τα λάθη τα δευτερωμένα και η γνώρα η άπαρτη συγχωρεμένα.
Θα δειπνήσω τις ανάσες του χθες,
με το βαυκάλημα της θύμησης θα ξαποστάσω.
Από δυο βέργες γυμνές δέντρινους ήχους θα ποιήσω.
Καίω τα δοξάρια μου,
διπλώνω τη φωνή μου,
τον πόνο εξαιρώ,
δολώνω τα ένστικτα.
Όσο μπορώ να ξεχνώ έξοχος ο εξορισμός μου.
